

ПРОПОВЕД
НАВЕЧЕРИЕ НА ТЪРЖЕСТВОТО НА ПРЕСВЕТИТЕ ПЕТЪР
И ПАВЕЛ

НЕДЕЛЯ, 28 ЮНИ 2020 Г.
КОНКАТЕДРАЛА „СВ. ЙОСИФ“, СОФИЯ

Четива

Деян. 12:1-11

Пс. 33 (34)

2 Тим. 4:6-8.17-18

Евангелие

Мат. 16:13-19

В името на Отца и Сина, и Светия Дух. Амин.

Ваше Високопреосвещенство,

Скъпи братя и сестри,

Тържеството на апостолите Петър и Павел е едновременно признателно възпоменание на великите свидетели на Исус Христос и тържествено изповядване в полза на едната, свята, католическа и апостолска Църква. Църквата винаги ги е възпоменавала заедно, сякаш искайки да съчлени в единство тяхното свидетелство. Св. Петър и св. Павел със своите различни богатства, със своята лична харизма изградиха една-единствена Църква.

Папа Франциск, на тържеството на светите Петър и Павел миналата година, каза: „Апостолите Петър и Павел стоят пред нас като свидетели. Никога не са се уморявали да известяват, да живеят в мисия, на път, от земята на Исус чак до Рим. Тук засвидетелстваха това докрай, отдавайки живота си като мъченици. Ако стигнем до корените на тяхното свидетелство, ще ги открием като *свидетели на живот, свидетели на прошка и свидетели на Исус*“.

Бих искал днес да разсъждавам върху три думи, които Господ отправи към нас в четивата, които чухме: „да станеш“; „спасение“; „личен отговор“.

Първата я чухме в „Деяния на светите Апостоли“. Ангелът се обръща към Петър, който преживява

пленничество в тъмницата. В последователност му казва: „Стани скоро, върви след мене!“. Срещата с Исус води именно до това: да станем от нашия посредствен живот, от нашия грях, от нашите закъснения; да станем и да побързаме. „Стани скоро, върви след мене!“. тези думи, които ангелът отправя към Петър, нека ги съхраним в сърцето и да ги чувстваме като отправени към нас, сега. Нека помним, че всяка истинска среща с Исус не може да няма тези последствия в нашия живот: да ставаме бързо, за да Го следваме.

Втората дума я чухме от св. Павел. Апостолът е в края на земните си дни и вече вижда, че приближава окончателната среща с неговия Господ, и казва: „Аз отивам към Този, Който ще може да ме спаси на небесата“. Павел е изживял земния си живот, раздавайки се безрезервно, но знаел добре, че този живот не е всичко, живеел с надеждата за рай. Ние принадлежим към тези, които живеят за рай; трябва да помним това и трябва да го засвидетелстваме.

Третата дума я чухме на страницата от Евангелието. В един момент Исус отправя към апостолите Си директен въпрос: „Вие за кого Ме мислите?“. Въпросът на Исус стига днес до нас: *Ти за кого Ме мислиш?* Това е въпрос, на който сме призвани да отговорим лично с живота си. Както апостолите Петър и Павел, всички кръстени са призвани към свидетелство и да преживяват отношения на лична любов с Христос.

Служението на Петър се увековечава в Епископа на Рим. Той, доколкото е приемник на Петър и Епископ на Рим, е *„неизменният и видим принцип и основа на единството както на епископите, така и на множеството вярващи“* (Катехизис на Католическата църква, 882).

Следователно, днес е денят да се молим и да благодарим на Бог за личността и служението на Папата; да съживим и предизвикаме у нас ефективна и емоционална висока оценка за него и за неговото видно

учение, отправено към всички; да помислим за незаменимата и трудна роля на Папата за цялата Църква и за всеки християнин.

Редом със светите Петър и Павел, тъй като се намирам тук, в България, бих искал да кажа колко може да ни е от помощ примерът на братята Кирил и Методий, които Папа Франциск по време на апостолическото си посещение в тази страна определи като „свети мъже и с големи мечти“. Св. Йоан Павел II, който ги обяви за съпокровители на Европа, написа, че те се посветили на „делото на помирението, на братското съжителство, на човешкото развитие и зачитането на съкровено достойнство на всяка Нация“ (енциклика „Славянските апостоли“, Глава I УВОД, п. 1).

По време на земния си живот тези двама светци са били мостове, които свързвали Изтока и Запада. Те обединили различни култури и традиции в богато наследство за цялото човешко семейство, превъзможвайки омразата с добро и практикувайки братолюбие и справедливост. Това братолюбие и тази справедливост се превръщат в осезаеми реалности, когато хората с добра воля, във всяка част на света и независимо от религиозното си убеждение, се посветят на тях.

Да молим Бог за това също чрез посредничеството на тези свидетели на вярата да подкрепя стъпките в нашия път на ученици и да ни кара да бъдем, на наш ред, свидетели на светлината на истината, за да можем да кажем заедно със св. Павел: „С добрия подвиг се подвизах, пътя свърших, вярата опазих“.

В светлината на всичко, което чухме, да отправим нашата молитва към Блажената Дева Мария, почитана тук като Богородица от Несебър, която, както припомни Папа Франциск по време на молитвата „Царице Небесна“ тук в София, „носи названието „Врата небесна“, толкова скъпа на моя предшественик свети Йоан XXIII, който започнал да я почита тук, в България, и я е носил със себе си до смъртта си“. Бог да ви благослови!